

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24CoP/34/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1712208016
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 06. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrea Dudášová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2014:1712208016.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Andrea Dudášová a členov senátu: JUDr. Magdaléna Krajčovičová a JUDr. Martin Holič, v právnej veci navrhovateľa: T. K., nar. XX.XX.XXXX, C. XXX, zastúpený advokátskou spoločnosťou: JUDr. Šimon Meliš s.r.o., Bratislava, Partizánska 3, proti odporcovi: Ing. F. K., nar. XX.XX.XXXX, C. XXX, zastúpený advokátkou: JUDr. Jana Sláviková, Bratislava, Staré Záhrady 24, o určenie výživného na plnoleté dieťa, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Galanta č. k. 13P 299/2012-338 zo dňa 27. februára 2014, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa p o t v r d z u j e .

Nariaďuje súdu prvého stupňa opraviť v záhlaví rozsudku označenie advokáta navrhovateľa.

Odporcovi sa nepriznáva náhrada trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

Rozsudkom napadnutým odvolaním prvostupňový súd uložil odporcovi povinnosť prispievať na výživu navrhovateľa od 10.05.2012 do 30.06.2013 výživným vo výške 240,- eur mesačne a od 01.07.2013 vo výške 250,- eur mesačne s tým, že výživné je splatné vždy do 15. dňa toho ktorého mesiaca vopred k rukám navrhovateľa. Návrh vo zvyšku zamietol a o trovách konania vyslovil, že navrhovateľovi sa právo na náhradu trov konania nepriznáva.

Svoje rozhodnutie prvostupňový súd po citácii § 62 ods. 1 až 5, § 63 ods. 1, ods. 3, § 75 ods. 1 Zákona o rodine vecne odôvodnil tým, že z vykonaného dokazovania je nepochybné, že sa navrhovateľ v súčasnej dobe pripravuje na výkon zamestnania štúdiom na vysokej škole a teda nie je schopný sa sám živiť. V tejto časti považoval súd jeho návrh za dôvodný a neuznal námietky odporcu ohľadne špekulatívneho konania navrhovateľa. Právo na vzdelanie je garantované ústavou, navrhovateľ študuje bez prerušenia, ročník neopakoval a aj keby na strednej škole dosahoval horšie študijné výsledky neznamená to absolútne nemožnosť jeho ďalšieho vzdelávania bez výnimky, pričom táto skutočnosť mohla byť ovplyvnená aj rôznymi okolnosťami, ako napríklad zložitou situáciou v rodine, vekom blízkym dospelosti. Súd neprihliadol ani na námietky odporcu ohľadne možnosti navrhovateľa privyrábať si popri štúdiu a tak si zvyšovať svoju životnú úroveň, pretože navrhovateľ študuje dennou formou, rozvrh má celý týždeň, v súvislosti so vzdelávaním má povinnosti aj v mimoškolskom čase. Súd v predchádzajúcom konaní o určenie výživného vychádzal na strane odporcu z priemerného príjmu v oblasti informácie a komunikácie za rok 2010 vo výške 1540 eur a jeho konanie vo veci pozastavenia živnosti a zamestnania vyhodnotil ako účelové. Od tohto rozhodnutia uplynuli takmer tri roky, spoločnosti v ktorých zastáva

funkcie sú odmeňované v závislosti od zisku, titulom konateľstva, členstva v dozornej rade alebo predstavenstve neprodukujú žiadny zisk a teda týmto titulom nie sú odporcovi vyplácané žiadne finančné prostriedky. Odporca výkon podnikateľskej činnosti neobnovil, naopak živnosť ukončil a previedol aj svoj obchodný podiel v spoločnosti, kde bol jediným spoločníkom, aj keď podľa názoru súdu za nevýhodných podmienok, ktorú skutočnosť vyhodnotil súd v jeho neprospech, tak ako aj skutočnosť, že dlhodobo a bez odôvodnenia pracuje len na polovičný úväzok a preto vychádzal pri určení výživného minimálne z jeho dvojnásobného príjmu t.j. 700 eur v čistom mesačne. V prospech odporcu však súd vyhodnotil, že skutočne trh práce postihla ďalšia kríza, odporca je v strednom veku kedy sa už môže javiť z pohľadu potenciálnych zamestnávateľov ako neperspektívny, pričom bolo nesporné, že si pokúša nájsť si výhodnejšie zamestnanie a to aj v inej oblasti. Navrhovateľ má okrem odporcu aj matku, ktorá je rovnako povinná poskytovať mu výživu. Jej príjem je však oproti odporcovi nižší, za rok 2012 to bolo 600 eur netto mesačne, pričom matka mala vyššie výdavky na bývanie než teraz, pretože jej ďalší dospelý syn žijúci v domácnosti nepracoval, išlo o sumu 140 eur mesačne a teda matke zostalo po odpočítaní nevyhnutných výdavkov 460 eur mesačne ($600-140=460$) od februára 2013 je však brat navrhovateľa zamestnaný a teda matke aj po znížení príjmu zostane suma 509 eur ($582-73=509$) a od júla 2013 odkedy v domácnosti býva aj odporca suma 523 eur ($582-59=523$). Odporcovi v jeho prospech po odpočítaní nevyhnutných výdavkov do júna 2013 zostala suma 550 eur ($700-150=550$) a od júla 2013 suma 715 eur ($700-59=715$ eur).

Navrhovateľ žije v spoločnej domácnosti s ďalšími dospelými osobami, ktoré sú zárobkovo činné (brat K. od 1.2.2013) a teda súd zohľadnil výdavky na domácnosť len v alikvotnej výške do júna 2013 vo výške 73,34 eura mesačne a od júla 2013 vo výške 59 eur, rovnako aj výdavky internetového pripojenia v alikvotnej výške 10 eur. Navrhovateľ si uplatňuje titulom výživného aj mimoriadne výdavky na internát, doučovanie a zakúpenie bicykla, ktoré nepreukázal a ktoré boli v konaní sporné a preto ich súd nezohľadnil a to ani výdavky na zakúpenie stacionárneho počítača, ktoré rovnako nepreukázal, pričom si uplatňuje aj zakúpenie notebooku, ktoré prístroje plnia rovnaký účel. Súd naopak uznal výdavky na zakúpenie notebooku v plnej výške hoci ich odporca namietal, pretože navrhovateľ notebook využíva aj v škole na cvičeniach, namiesto iných pomôcok, ktorých náklady súd neuznal v uplatnenej výške, pričom ich navrhovateľ ani riadne nepreukázal. Výdavky na ošatenie, obuv a hygienu navrhovateľ opäť riadne nepreukázal a odporca ich v uplatnenej výške spochybnil ako luxusne vynaložené, rovnakého názoru bol aj súd a pretože je nepochybné, že uvedené výdavky navrhovateľ má, ale je náročné ich jednoznačne preukázať, uznal ich v primeranej výške 20 eur mesačne na oblečenie a obuv a 10 eur mesačne na základnú hygienu. Výdavky na vreckové a kultúru odporcu uznal, hoci neboli preukázané a teda aj súd ich započítal do výživného.

Z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané oprávnené mesačné výdavky navrhovateľa na bývanie vo výške 73 eur do júna 2013 a od júla vo výške 59 eur, stravu 163 eur, cestovné 40 eur, skriptá 2,50 eur, poplatok v knižnici 0,42 eur, notebook 43 eur, kultúra 25 eur, šport 19 eur, internet 10 eur, mobil 10 eur, vreckové 40 eur, zdravotná starostlivosť 20 eur, hygienické potreby 10 eur, oblečenie a obuv 20 eur = 475 eur do júna 2013 a 461 eur od júla 2013. Z uvedených výdavkov tak, aby životná úroveň všetkých zúčastnených zostala približne rovnaká súd určil odporcovi povinnosť prispievať na výživu navrhovateľa výživným od 10.5.2012 do 30.6.2013 vo výške 240 eur mesačne a od 1.7.2013 vo výške 250 eur mesačne. O zročnom výživnom súd nerozhodol, pretože odporca si v určenom rozsahu a vyššom vyživovací povinnosť plnil, čo nebolo medzi účastníkmi sporné. Súd mal za to, že v danom prípade sú dôvody hodné osobitného zreteľa podľa § 150 O.s.p. a preto náhradu trov konania prvostupňového a aj odvolacieho úspešnému navrhovateľovi celkom nepriznal. Dôvody hodné osobitného zreteľa súd videl v okolnostiach, ktoré viedli účastníkov k uplatneniu práva na súde a ich postoj v konaní a to najmä postoj odporcu a jeho ochotu sa dohodnúť a postoj navrhovateľa a jeho podmieňovanie dohody o výživnom vyporiadaním bezpodielového spoluvlastníctva rodičov.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie navrhovateľ a domáhal sa, aby odvolací súd rozsudok zmenil tak, že odporcovi uloží povinnosť prispievať na výživu navrhovateľa sumou 350,- eur mesačne vopred vždy do 15. dňa každého mesiaca počnúc dňom 10.05.2012 k rukám navrhovateľa, zročné výživné za obdobie od 10.05.2012 do vyhlásenia rozsudku bude odporca povinný zaplatiť do troch dní od právoplatnosti rozsudku a súd prizná navrhovateľovi náhradu trov súdneho konania. Ako odvolacie dôvody uviedol, že v konaní došlo k vadám uvedených v § 221 ods. 1 O.s.p., konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav

veci, pretože nevykonali navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Vytýkal súd prvého stupňa, že z rozsudku nie je zrejmé ako dospel k záveru, že náklady na služby spojené s užívaním bytu vo Vištuku boli za rok 2012 vo výške 182,95 eur, pretože prvostupňový súd uviedol iba náklady na služby spojené s užívaním bytu, ale ide o výpočet úhrady za byt. Namietal nesprávne skutkové zistenie, že za rok 2012 boli náklady na služby spojené s užívaním bytu vo výške 182,95 eur a v roku 2013 boli náklady na služby spojené s užívaním bytu vo výške 181,98 eur. Medzi dôkazmi, ktoré súd vykonal v odôvodnení rozsudku je uvedený len jeden evidenčný list, nie je uvedené o ktorý z evidenčných listov ide, keďže navrhovateľ predložil až tri. Podľa odvolateľa výpočet nákladov na nájomné je zmätočný, pretože súd hovorí na jednej strane o nákladoch za služby spojené s užívaním bytu no uvádza aj nájomné, že sa platí mesačne pozadu a nie je zrejmé, či sa zaoberal nákladmi za služby spojené s užívaním bytu alebo nájomným. V tejto súvislosti súd neúplne zistil skutkový stav, pretože nevykonali navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností. Prvostupňový súd nevykonali navrhovateľom navrhnutý dôkaz o nákladoch na spotrebu elektrickej energie, pričom ani neuviedol žiaden dôvod prečo tento dôkaz nevykonali a v dôsledku toho je odôvodnenie v rozpore s náležitosťami vyžadovanými v § 157 ods. 2 O.s.p. Z hľadiska určenia nákladov spojených s užívaním bytu podľa odvolateľa je rozhodujúce zvýšenie celkových nákladov spojených s užívaním bytu, ku ktorému došlo až od augusta 2013 a nie od júla 2013. V časti nákladov na cestovné navrhovateľa, ktoré súd uznal je rozhodnutie nepreskúmateľné, z neho nie je zrejmé ako súd dospel k skutkovému zisteniu, že skúškové obdobie navrhovateľa trvá spolu 3 mesiace a že sú to práve mesiace december, január a jún, pretože na uvedené zistenie nevykonali žiaden dôkaz. Odvolateľ považuje za nepreskúmateľné rozhodnutie aj v časti nákladov na stravovanie navrhovateľa, súd konštatoval, že navrhovateľovi priznal nárok vo výške ako uviedol odporca, pričom vo vyjadrení odporcu o sume stravného nie je ani zmienka. Z rozhodnutia nie je zrejmé ako dospel súd k stanoveniu výšky stravného mimo školskej dochádzky 47,50 eur mesačne na obed a na večere 3,- eurá a následne 163,- eur za celú stravu mesačne. Pokiaľ súd prepočítaval obedy na 190 dní nie je zrejmé čo tento počet dní má predstavovať. Prvostupňový súd sa vôbec nezaoberal hľadiskom uvedeným v § 62 ods. 4 Zákona o rodine, že je potrebné prihliadnuť na osobný výkon starostlivosti o dieťa pri určení rozsahu vyživovacej povinnosti a že osobná starostlivosť je hodnota, na ktorú súd musí vždy prihliadať. Poukázal na to, že odporca ako jediný spoločník v spoločnosti A. s.r.o. previedol svoj obchodný podiel na tretie osoby za kúpnu cenu 2,- eurá, no len niekoľko mesiacov predtým sa stal spoločníkom spoločnosti N. s.r.o. v dôsledku čoho vložil do základného imania tejto spoločnosti 750,- eur v hotovosti. V tejto súvislosti navrhovateľ dôvodil, že prevod častí obchodného podielu by pre odporcu nepredstavoval žiadne výdavky a za nadobudnutie obchodného podielu spoločnosti N. s.r.o. odporca zaplatil 750,- eur a tieto skutočnosti súd nezohľadnil, pretože tieto výdavky nebolo nevyhnutné vynaložiť. Odvolateľ ďalej poukázal na to, že prvostupňový súd vyzval odporcu, aby preukázal doklady o svojich pomeroch, odporca tak neurobil, hoci bol poučený o následku nesplnenia tejto povinnosti a túto skutočnosť prvostupňový súd ignoroval. Podľa odvolateľa odporca v konaní nepredložil ani jeden z podkladov na zhodnotenie svojich majetkových pomerov v dôsledku čoho bol prvostupňový súd povinný vychádzať z predpokladaného priemerného mesačného príjmu odporcu vo výške 20 - násobku sumy životného minima. Prvostupňový súd bol povinný postupovať podľa § 63 ods. 1 Zákona o rodine.

Podľa odvolateľa záver súdu, že spoločnosti v ktorých odporca zastáva funkcie sú odmeňované v závislosti od zisku, titulom konateľstva, členstva v dozornej rade alebo v predstavenstve a spoločnosti neproduckujú žiaden zisk a teda nie sú odporcovi vyplácané žiadne finančné prostriedky, nemá oporu vo vykonanom dokazovaní. Prvostupňový súd o hospodárení a o hospodárskom výsledku obchodných spoločností, v ktorých je alebo bol odporca konateľom a členom dozornej rady za roky 2012 až 2013 nemal absolútne žiadne dôkazy. Podľa odvolateľa ak skutočnosť, že odporca dlhodobo a bezdôvodne pracuje len na polovičný úväzok je vyhodnotená v jeho neprospech, nemôže predsa súčasne súd vyhodnotiť v prospech odporcu a podľa názoru súdu sa nevie zamestnať kvôli kríze na trhu práce a stredného veku odporcu. Z odôvodnenia nie je zrejmé z akej skutočnosti súd vychádzal pri zistení, že trh práce postihla ďalšia kríza, z akých dôkazov vychádzal, že odporca je v strednom veku a že sa môže javiť pre potenciálnych zamestnávateľov ako neperspektívny. V tejto súvislosti odvolateľ poukázal napr. aj na R 27/1970 podľa ktorého nie sú rozhodujúce skutočné zárobkové pomery, ale reálne zárobkové možnosti dané okrem iného fyzickým stavom, nadaním, množstvom získaných vedomostí a pracovných skúseností a pod. Odvolateľ je presvedčený, že súd mal pri svojom rozhodnutí o výške výživného považovať fiktívny príjem v oblasti informácií a komunikácie, v ktorej odporca dlhodobo

pôsobí a ktorého sa odporca bez dôležitého dôvodu vzdal a ktorý podľa údajov štatistického úradu predstavoval sumu 1.576,- eur v roku 2011, sumu 1.637 eur v roku 2012 a sumu 1.634 eur v roku 2013. Zároveň odvolateľ upozornil na skutočnosť, že odporca je v danej oblasti vysoko kvalifikovaný, je v najlepšom produktívnom veku, má bohatú prax v odbore, jeho zdravotný stav je dobrý, pracuje v Bratislave, teda v ekonomicky najsilnejšom regióne na Slovensku čo znamená, že neexistuje žiaden objektívny dôvod na to, aby si nezabezpečil príjem aspoň na úrovni priemernej mzdy v danom odvetví, uvádzané Štatistickým úradom Slovenskej republiky. Súd mal dôsledne aplikovať § 75 ods. 1 Zákona o rodine o vzdaní sa odporcu majetkového prospechu bez dôležitého dôvodu, pretože odporca previedol obchodný podiel spoločnosti A. s.r.o. za sumu 2,- eur a za pár mesiacov predtým sa stal spoločníkom spoločnosti N. s.r.o. za sumu 750,- eur. V tejto súvislosti odvolateľ poukázal na to, že odporca previedol obchodný podiel za nevýhodných podmienok, pretože podľa informácií spoločností zaoberajúcich sa predajom založených obchodných spoločností, spoločnosť s ručením obmedzením, ktorá je platiteľom DPH sa predala v závislosti od toho ako dlho daná spoločnosť existuje, minimálne však za 4.499,- eur. Za nedôvodnú podľa odvolateľa je treba považovať aj výšku výživného vzhľadom k veku a potrebám navrhovateľa, pretože suma 240,- eur resp. 250,- eur nemôže byť dostatočná vzhľadom na vek a odôvodnené potreby dospelého človeka študujúceho dennou formou na vysokej škole. Pokiaľ súd v priemere uznal výdavky na oblečenie a obuv 20,- eur mesačne a 10,- eur na základnú hygienu, nie je zrejme z akých dôkazov vychádzal, pričom uznal výdavky len vo výške 10,- eur, pričom odporca uznal výdavky na hygienu vo výške 12,- eur. Podľa odvolateľa tvrdenia odporcu o tom, že navrhovateľ má nadštandardnú životnú úroveň a to vďaka neprímerane vysokému výživnému, čo odporca vyvodil z profilu navrhovateľa na sociálnej sieti, nie sú pravdivé a odporca nimi opätovne zavádza súd. Rozhodnutie prvostupňového súdu o náhrade trov konania považuje odvolateľ za nepreskúmateľné, pretože nepriznanie náhrady trov konania odôvodnil okolnosťami hodnými osobitného zreteľa, ale nevysvetlil čo mal na mysli pod okolnosťami, ktoré viedli účastníkov k uplatneniu práva na súde. Ďalším dôvodom pre nepriznanie náhrady trov konania má byť postoj odporcu v konaní, pričom nie je možné zistiť, čo mal prvostupňový súd na mysli pod postojom odporcu v konaní. V ďalšej časti odvolania podrobne navrhovateľ argumentoval akým spôsobom sa podarilo zabezpečiť účasť odporcu, ako súd doručoval zásielky, kde odporca býval, pričom podľa názoru odvolateľa odporca zavádzal, keď súdu oznámil, že sa zdržiava na adrese svojho trvalého bydliska A. XXX. Dôsledkom tohto postoja odporcu v konaní bolo postúpenie veci Okresnému súdu Galanta a následné neúspešné pokusy súdu o doručenie predvolaní na pojednávania odporcov, čo spôsobilo prieťahy v konaní, konanie trvá už takmer 2 roky. Pokiaľ by dôvodom hodným osobitného zreteľa mala byť ochota odporcu sa dohodnúť, nie je zrejme z akých dôkazov súd vychádzal. Prvostupňový súd nekonkretizoval aký postoj navrhovateľovi súd vyčítal. Prvostupňový súd nebol oprávnený vyčítať navrhovateľovi jeho konanie bez toho, aby dôsledne nezistil dôvody konania navrhovateľa v súvislosti s údajným nútením odporcu uzavrieť dohodu o vyporiadaní BSM. Podľa odvolateľa rozhodnutie súdu prvého stupňa vo výroku o náhrade trov konania je nepreskúmateľné, pretože neexistujú žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa. Pokiaľ ide o navrhovateľom požadovanú výšku výživného 350,- eur odvolateľ poukázal už na skutočnosť z minulosti, že navrhovateľ pri uplatnení nároku na súde vychádzal zo sumy, ktorá mu už v minulosti bola priznaná rozhodnutím Okresného súdu Pezinok č. k. 11P 487/2008-508 zo dňa 19.10.2010 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 11CoP 374/2011 zo dňa 03.05.2011.

Odporca odvolací návrh nepodal, k doručenému odvolaniu sa vyjadril. K výške nákladov na služby spojené s užívaním bytu vo C. uviedol, že súd mal na mysli náklady za služby spojené s užívaním bytu, pričom vychádzal z bežne zaužívaného termínu nájomné, ktorým sa označujú aj služby spojené s užívaním bytu. Na pojednávaní súd konštatoval, že vychádza z evidenčných listov pre výpočet úhrady za byt, nakoľko navrhovateľ iný doklad nepredložil a evidenčný list vychádza z reálnych nákladov na bývanie v predchádzajúcom kalendárnom roku, teda odzrkadľuje skutočné náklady na bývanie. Presným vyčíslením nákladov je vyúčtovanie, čo však navrhovateľ nepredložil. Na evidenčnom liste je uvedená suma 189,89 eur, ktorá zahŕňa aj výšku fondu opráv domu 43,71 eur, poisťné a poplatok za správu a DPH z poplatku za správu. Keďže navrhovateľ nie je spoluvlastníkom bytu, v ktorom býva, náklady na bývanie by mali byť znížené o poplatky súvisiace s vlastníctvom bytu. Čo sa týka určenia platby za elektrickú energiu súd vychádzal správne z priemeru 30,- eur mesačne, bežná spotreba elektrickej energie za trojizbový byt so štandardným vybavením v domácnosti sa pohybuje v rozpätí 25,- až 30,- eur mesačne. Náklady na cestovné boli uznané súdom správne podľa harmonogramu štúdia za akademický rok 2013, 2014 podľa dostupných informácií, pričom súd vyzval navrhovateľa, aby predložil harmonogram návštevy školy, ktorý však nedodal. Súd vychádzal z toho, že v čase

skúškového obdobia nemusí denne dochádzať do školy, rovnako v čase prázdnin a z toho vyplýva, že navrhovateľ mal podstatné výdavky na cestovné náklady v čase skúškového obdobia a to 132 pracovných dní počas školského roka a približne 12 - krát počas skúšok. Navrhovateľ zavádzal súd, ktorý na otázku prečo necestuje zo zástavky C. rázcestie uviedol, že táto zástavka je vzdialená 7 km, pričom zástavka je vzdialená 1,9 km. Náklady na stravovanie súd vyčíslil z priemernej ceny stravy, ktorá je obvyklá a v tejto súvislosti sa súd stotožnil so stanoviskom odporcu. Pri určení výšky stravného súd bral do úvahy, že počas skúškového obdobia a letných prázdnin sa navrhovateľ stravuje doma spolu s bratom a matkou. Námietka navrhovateľa, že súd sa vôbec nezaoberal osobným výkonom starostlivosti matky, ktorú súd musí brať do úvahy nie je namieste, nakoľko osobný výkon starostlivosti sa berie do úvahy v prípade maloletého dieťaťa. K námietke navrhovateľa ohľadom nesprávne zisteného skutkového stavu odporcu pri skúmaní jeho schopností a majetkových pomerov odporcu uviedol, že sa nevzdal svojho prospechu pri vložení základného imania do spoločnosti N. s.r.o., lebo si tieto peniaze nezarobil, ale požičal a ešte viac sa zadlžil. O podmienkach a spôsobe vkladu do spoločnosti N. rozhodoval majoritný vlastník a nie odporca. Dôvodmi predaja spoločnosti A. bola postupná strata zákaziek a zavedenie licenčnej dane, pričom účtovné doklady spoločnosti potvrdzujú, že spoločnosť z dôvodu straty zákaziek a hospodárskej krízy v roku 2011 vykazovala záväzok voči spoločníkovi vo výške 24.991,51 eur, ktorý do dnešného dňa nebol spoločníkovi vyplatený z dôvodu insolventnosti. Spoločnosť s takýmito hospodárskymi výsledkami a s vysokým záväzkom nebolo možné predať v cene uvádzanej navrhovateľom vo výške 4.499,- eur. Všetky potvrdenia o príjme alebo odmenách od spoločnosti, v ktorých odporca pôsobí v jej orgánoch boli súdu doručené a sú v spise. Súd pri určení výživného správne vychádzal z príjmu 700,- eur mesačne u odporcu, pretože bol preukázaný príjem z pracovného pomeru na polovičný úväzok a odporca preukázal, že sa snažil zamestnať sa za vyššiu mzdu avšak bol odmietnutý z dôvodu požiadavky vysokej mzdy. Tvrdenie navrhovateľa, že súd mal vychádzať z fiktívneho príjmu v oblasti informácií a komunikácií z dôvodu, že je vysoko kvalifikovaný v danej oblasti v produktívnom veku a má bohatú prax nezohľadňuje však reálnu situáciu na trhu, pretože do priemernej mzdy sa započítavajú manažérske pozície a odporca má blízko veku 53 rokov, čo je pre súčasných zamestnávateľov neprijateľný vek. Taktiež kvalifikácia odporcu nezodpovedá súčasným požiadavkám v danej oblasti, odporca neovláda cudzie jazyky, neovláda ani jednu zo súčasných vývojových technológií, ktoré sa dnes učia na vysokej škole a bežne sa využívajú v praxi. Odporca preukázal svoj príjem z pracovného pomeru a taktiež predložil účtovnú závierku spoločnosti A. s.r.o.. Ďalej je potrebné uviesť, že vyživovaciu povinnosť na navrhovateľa má aj jeho matka, pri príjme 600,- eur by činilo výživné 200,- eur čiže príjem navrhovateľa by spolu s požadovaným výživným bol 550,- eur mesačne, čo predstavuje absurdnú výšku výživného získanú bez práce na úkor rodičov, ktorými sa navrhovateľ nechá živiť. Navrhovateľ tvrdil, že odporcu požiadaval o výživné vo februári 2012, čo odporca popiera, pretože spolu nekomunikovali. Zo strany navrhovateľa išlo vždy o podmienenie dohody o výživnom podpísaním mimosúdnej dohody s jeho matkou vo veci BSM, nikdy nešlo o apelovanie, ale o podmienku. Podľa odporcu je štúdium navrhovateľa špekulatívne o čom svedčí jeho postoj, ktorý verejne prezentuje na sociálnej sieti. V zmysle judikatúry súd nemôže priznať plnoletému dieťaťu vyššie výživné ako sú jeho skutočné náklady a z tohto dôvodu je námietka právnej istoty irelevantná. Odporca žiada nepriznať trovy konania z dôvodov uvedených v napadnutom rozhodnutí a tiež z dôvodu, že ak je navrhovateľ odkázaný na výživné zákonnú zodpovednosť zabezpečovať si právne služby vo výške 8.659,- eur, nakoľko má možnosť využiť bezplatné služby Centra právnej pomoci. Podľa odporcu súd prvého stupňa rozhodol o trovách konania správne.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 204 O.s.p.), oprávnenou osobou - účastníkom konania (§ 201 O.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 201 a 202 O.s.p.), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 205 ods. 1 O.s.p.), a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 205 ods. 2 písm. d) a f) O.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.), tak, že na úradnej tabuli súdu oznámil čas a miesto verejného vyhlásenia rozsudku (§ 156 ods. 3 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nie je možné priznať úspech, keďže napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je v celom rozsahu vecne správny a boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie.

Pretože odvolací súd v celom rozsahu preberá súdom prvého stupňa zistený skutkový stav, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie zákonných podmienok pre určenie výživného na

navrhovateľa, keď prvostupňový súd vo vyčerpávajúcom rozsahu vykonal dokazovanie, jeho výsledky správne jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach vyhodnotil a napokon dospel k správnym skutkovým zisteniam; a pretože odvolací súd v celom rozsahu zdieľa i právne závery prvostupňového súdu vo veci, ktorý na rozhodnutie aplikoval náležité zákonné ustanovenia správnym spôsobom, s poukazom na ustanovenie § 219 ods. 2 O.s.p., odvolací súd už len odkazuje na správne a presvedčivé písomné vyhotovenie rozsudku, pričom nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov prvostupňového súdu odchýliť a nemôže preto dať za pravdu odvolateľovi.

Predmetom konania je určenie výšky výživného na navrhovateľa od odporcu za obdobie od 10.5.2012 do budúcnosti.

K podstatným odvolacím argumentom navrhovateľa odvolací súd uvádza nasledovné:

Odvolateľom uvádzaný odvolací dôvod spočíval v tom, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 205 ods. 2 písm. d) O.s.p.). Pri tomto dôvode nie je rozhodujúce, či súd vykonal všetky navrhnuté dôkazné prostriedky, alebo nie. Rozhodujúce je iba to, že na základe tých, ktoré vykonal, dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Dôvodom nesprávneho skutkového zistenia je nesprávne hodnotenie vykonaných dôkazných prostriedkov, t.j. porušenie niektorého z ust. § 132 -135.

V zmysle § 132 O.s.p. dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivosť prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, vrátane toho, čo uviedli účastníci.

Hodnotenie dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej hodnotí vykonané procesné dôkazy z hľadiska ich pravdivosti a relevantnosti pre rozhodnutie. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je právnymi predpismi obmedzovaný v tom, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov. Hodnotiacia úvaha súdu pritom ale nie je svojvoľná, súd musí vychádzať zo všetkého, čo vyšlo v konaní najavo. Tieto skutočnosti musí súd rešpektovať a musí správne určiť ich vzájomný vzťah. Pritom súd nie je viazaný žiadnym poradím významu a dôkaznej sily jednotlivých dôkazov.

Odvolací súd zhodne s prvostupňovým dospel k záveru, že pri vyhodnotení vykonaného dokazovania každého z vykonaných dôkazov jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach bolo v konaní dostatočným spôsobom preukázané podmienky pre určenie výživného vo výške upravenej prvostupňovým súdom.

Ďalším uplatneným odvolacím dôvodom je, že rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f) O.s.p.). Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Podľa § 62 ods. 1, 2, 4 a 5 Zákona o rodine plnenie vyživovacej povinnosti rodičov k deťom je ich zákonná povinnosť, ktorá trvá do času, kým deti nie sú schopné samy sa živiť. Obaja rodičia pritom prispievajú na výživu svojich detí podľa svojich schopností, možností a majetkových pomerov. Dieťa má právo podieľať sa na životnej úrovni rodičov. Každý z rodičov bez ohľadu na svoje schopnosti, možnosti a majetkové pomery je povinný plniť si svoju vyživovaciu povinnosť v minimálnom rozsahu vo výške 30% zo sumy životného minima na nezaopatrené nepnoleté dieťa alebo na nezaopatrené dieťa podľa osobitného zákona. Pri určení rozsahu vyživovacej povinnosti pritom súd prihliada na to, ktorý z rodičov a v akej miere sa o dieťa osobne stará. Výživné má prednosť pred inými výdavkami rodičov. Pri skúmaní schopností, možností a majetkových pomerov povinného rodiča, súd neberie do úvahy výdavky povinného rodiča, ktoré nie je nevyhnutné vynaložiť.

Pri určení výživného prihladne súd na odôvodnené potreby oprávneného, ako aj na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného. Na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného prihladne súd aj vtedy, ak sa povinný vzdá bez dôležitého dôvodu výhodnejšieho zamestnania, zárobku, majetkového prospechu; rovnako prihladne aj na neprimerané majetkové riziká, ktoré povinný na seba berie (§ 75 ods. 1 Zákona o rodine).

Odvolateľ vytýkal súdu nezohľadnenie výkonu osobnej starostlivosti matky o navrhovateľa podľa § 62 ods. 4 Zákona o rodine. Správne odvolateľ dôvodil, že miera osobnej starostlivosti má byť zohľadňovaná nielen vo vzťahu k maloletým deťom. Odvolací súd však dodáva, že miera prihladnutia je ponechaná na úvahu súdu a závisí najmä od veku, zdravotného stavu, potrieb dieťaťa, od jeho schopností a možností podieľať sa osobnou pomocou na uspokojovaní vlastných potrieb. Z vykonaného dokazovania nevyplývala potreba prihladnutia na výkon osobnej starostlivosti nad bežnú mieru, navrhovateľ bude mať 23 rokov, je zdravý a jeho potreby sú primerané študentovi vysokej školy.

Námietku, že odôvodnenie nemá náležitosti vyžadované v § 157 ods. 2 O.s.p., odvolací súd nepovažoval za dôvodnú.

Z ust. § 157 ods. 2 O.s.p. vyplýva, že odôvodnenie rozhodnutia má obsahovať výklad opodstatnenosti, pravdivosti, zákonnosti a spravodlivosti samotného výroku rozsudku. Súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Účelom odôvodnenia rozhodnutia predovšetkým je preukázať správnosť rozhodnutia a jeho odôvodnenie súčasne musí byť i prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní rozhodnutia, t.j. musí byť preskúmateľné.

Porovnávajúc odôvodnenie preskúmaného rozhodnutia prvostupňového súdu s kritériami vyžadovanými v § 157 ods. 2 O.s.p., je zjavné, že prvostupňový súd sa nimi dôsledne riadil, keď svoje rozhodnutie s poukazom na vyššie uvedené, zo všetkých relevantných hľadísk dostatočným spôsobom právne aj vecne odôvodnil. Súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia primeraným spôsobom vysporiadal s argumentáciou navrhovateľa, ako aj s argumentmi odporcu, čo spôsobuje presvedčivosť odôvodnenia. Odvolací súd v napadnutom rozhodnutí nenašiel žiadnu vadu rozhodnutia, ktorá by mala za následok nepreskúmateľnosť a nezákonnosť tohto rozhodnutia.

Ďalšia odvolacia námietka sa týkala skutočnosti, že prvostupňový súd bol povinný postupovať podľa § 63 ods. 1 Zákona o rodine, pretože podľa odvolateľa odporcu v konaní nepredložil ani jeden z podkladov na zhodnotenie svojich majetkových pomerov v dôsledku čoho bol prvostupňový súd povinný vychádzať z predpokladaného priemerného mesačného príjmu odporcu vo výške 20 - násobku sumy životného minima.

V zmysle § 63 Zákona o rodine rodič, ktorý má príjmy z inej než závislej činnosti podliehajúcej dani z príjmu, je povinný preukázať ich súdu, predložiť podklady na zhodnotenie svojich majetkových pomerov a umožniť súdu sprístupnením údajov chránených podľa osobitného predpisu zistenie aj ďalších skutočností potrebných na rozhodnutie. Ak si rodič nesplní túto povinnosť, predpokladá sa, že výška jeho priemerného mesačného príjmu predstavuje dvadsaťnásobok sumy životného minima (ods. 1). U rodiča, ktorý má príjmy z inej než závislej činnosti podliehajúcej dani z príjmu, súd neberie do úvahy výdavky, ktoré nie je nevyhnutné vynaložiť alebo ktoré nie je nevyhnutné vynaložiť v takom rozsahu v súvislosti s touto činnosťou a možnosti a schopnosti povinného posudzuje podľa predpokladaného príjmu, aký by povinný dosiahol, ak by tieto výdavky nerealizoval (ods. 2).

Aj podľa dôvodovej správy k citovanému ustanoveniu uzákonenie právnej domnienky upravenej v tomto ustanovení bolo iniciované problémami, ktoré sa vyskytovali v praxi pri preukazovaní, resp. neochote preukazovania príjmov rodičmi vykonávajúcimi podnikateľskú činnosť. Pri výkone závislej činnosti je preukázanie výšky príjmu jednoduchšie (okrem toho u zamestnancov je v priebehu času spravidla konštantná výška príjmov s malými odchýlkami, zatiaľ čo príjmy podnikateľov ovplyvňujú viaceré faktory). V konaní o výživnom pre maloletých platí vyšetrovacia zásada, súd je teda pri zabezpečovaní dôkazov

povinný takto postupovať z vlastnej iniciatívy. Zložitejšie je to v prípade rodičov, ktorí nepatria do tohto režimu. Súdy sa stretávajú so snahou nepreukazovania výšky príjmov, vykazovanie straty, na snahu "tlačiť" príjmy čo najnižšie, a tým minimalizovať svoju vyživovaciu povinnosť. Aj za týchto podmienok je síce pre mnohých podnikateľov výhodnejšie nepreukázať výšku svojich príjmov, pričom je však garantovaná určitá miera ochrany slabších, ktorá bola cieľom presadzovania tohto ustanovenia.

Zákon o rodine upravuje právnu domnienku, že priemerný mesačný príjem povinného rodiča je dvadsaťnásobok sumy životného minima určeného zákonom. Rodič, ktorý má príjmy z inej než závislej činnosti podliehajúcej dani z príjmu, je povinný v prípade súdneho konania súdu ich preukázať, predložiť doklady na vyhodnotenie svojich majetkových pomerov a umožniť súdu sprístupnením údajov, a umožniť zistiť aj ďalšie skutočnosti potrebné pre rozhodnutie vo veci určenia výšky výživného. Ak rodič nesplní túto povinnosť, prezumuje sa, že výška jeho priemerného mesačného príjmu predstavuje sumu rovnajúcu sa dvadsaťnásobku zákonom určeného životného minima. Predpokladom pre použitie domnienky v zmysle § 63 ods. 1 Zákona o rodine je kumulatívne spojenie skutočností: 1) vzťah rodič - dieťa, 2) povinný rodič má príjmy z inej než závislej činnosti, 3) táto činnosť podlieha dani z príjmu, 4) povinný rodič nesplní povinnosť tieto príjmy preukázať, alebo nesplní povinnosť predložiť podklady na zhodnotenie svojich majetkových pomerov, alebo neumožní súdu sprístupnením údajov podľa osobitného predpisu zistiť aj ďalšie skutočnosti potrebné pre rozhodnutie. V prípade zistenia, osoba výživou povinná má príjmy z podnikania, príp. z inej samostatnej zárobkovej činnosti potom hypotéza (§ 63 odsek 1 Zákona o rodine) v prípade takejto zákonom kvalifikovanej činnosti predpokladá vznik určitých povinností rodiča v súvislosti s konaním o určenie výživného (z procesného hľadiska dochádza k prenosu povinnosti tvrdenia a dôkazného bremena na povinnú osobu). Vymenúva tri navzájom sa prelínajúce povinnosti:

- povinnosť preukázať pred súdom príjmy z inej než závislej činnosti,
- povinnosť predložiť súdu podklady na zhodnotenie svojich majetkových pomerov,
- povinnosť umožniť súdu sprístupnením údajov chránených podľa osobitného predpisu zistenie aj ďalších skutočností potrebných na rozhodnutie.

Z hľadiska ustálenia skutkového stavu treba považovať za významné a doložené pre aplikáciu § 63 ods. 1 Zákona o rodine, možné konštatovania súdu, podľa ktorých otcom preukazované príjmy sú neúplné, nekompletné a nezodpovedajú jeho skutočným príjmom a že ním preukázané príjmy nie sú reálne, pretože by mali byť podstatne vyššie. Zákon o rodine teda možnosť použitia právnej domnienky podľa § 63 ods. 1 Zákona o rodine viaže na prípady, keď rodič zo špekulatívnych dôvodov vôbec, nepredloží podklady na zhodnotenie svojich majetkových pomerov, resp. súdu ich nepreukáže, alebo nesprístupní. Nie je tým však dotknuté oprávnenie súdu vyžiadať si podklady od daňového úradu aj z vlastného podnetu, keďže dokazovanie vo veciach starostlivosti súdu o maloletých je ovládané vyhľadávacou zásadou. Nie je vylúčené, aby súd doklady preukazujúce príjmy rodiča môže žiadať priamo od rodiča, ale v prípade ich nepredloženia ním, tieto má súd právo si zadovážiť sa sám dotazmi na úrady z vlastného podnetu. V každom prípade je však súd povinný hodnotiť životnú úroveň rodiča, ktorá je výrazným faktorom a predchádza reálne možnosti a schopnosti ako aj majetkové pomery rodiča.

Vzhľadom na vyššie uvedený výklad je zřejmé, že vždy ide o prípady, keď osoba povinná výživou, príjmy z vyššie popísanej činnosti má, nasvedčuje tomu aj jeho životný štandard, životná úroveň a iné okolnosti, ale zo špekulatívnych dôvodov ich súdu nepreukáže, nesprístupní.

Z vykonaného dokazovania v danej veci nevyplýval záver o predpokladanom príjme odporcu vo výške 20 - násobku životného minima, nakoľko odporca vykonáva závislú činnosť, teda príjmy boli jednoducho zistiteľné, odporca podnikateľskú činnosť nevykonáva, ukončil ju 20.12.2013, pričom od 2.9.2011 mal podnikateľskú činnosť pozastavenú. Odporca pôsobí ako konateľ, člen dozornej rady a člen predstavenstva a sprístupnil údaje o príjmoch z uvedenej činnosti. Vychádzajúc z uvedeného vyplýva záver, že v danej veci predpoklady aplikácie § 63 Zákona o rodine splnené neboli.

Odvolačnú námietku, že prvostupňový súd o hospodárení a o hospodárskom výsledku obchodných spoločností, v ktorých je alebo bol odporca konateľom a členom dozornej rady za roky 2012 až 2013 nemal absolútne žiadne dôkazy, vyhodnotil odvolací súd ako nedôvodnú.

Zo zápisnice o pojednávání pred prvostupňovým súdom zo dňa 20.2.2014 vyplýva, že účastníci konania (odvolateľ bol prítomný) po poučení podľa § 120 ods. 4 O.s.p. zhodne uviedli, že nemajú ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania.

Podľa § 120 ods. 4 O.s.p. súd je povinný okrem vecí podľa odseku 2 poučiť účastníkov, že všetky dôkazy a skutočnosti musia predložiť alebo označiť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa končí dokazovanie a vo veciach, v ktorých sa nenariaďuje pojednávanie (§ 115a) najneskôr do vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej, pretože na dôkazy a skutočnosti predložené a označené neskôr súd neprihliada. Skutočnosti a dôkazy uplatnené neskôr sú odvolacím dôvodom len za podmienok uvedených v § 205a.

Podľa § 205a ods. 1 a 2 O.s.p. skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli uplatnené pred súdom prvého stupňa, sú pri odvolaní proti rozsudku alebo uzneseniu vo veci samej odvolacím dôvodom len vtedy, ak a) sa týkajú podmienok konania, vecnej príslušnosti súdu, vylúčenia sudcu (prísediaceho) alebo obsadenia súdu, b) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej, c) odvolateľ nebol riadne poučený podľa § 120 ods. 4, d) ich účastník konania bez svojej viny nemohol označiť alebo predložiť do rozhodnutia súdu prvého stupňa (1). Ustanovenie odseku 1 sa nepoužije v konaniach podľa § 120 ods. 2.

Z uvedeného možno vyvodiť záver, že ak odvolateľ po riadnom poučení podľa § 120 ods. 4 O.s.p. uviedol, že ďalšie návrhy na doplnenie nemá a v odvolacom konaní namieta, že prvostupňový súd nevykonal niektoré dôkazy, na tieto už nemožno prihliadať.

Žiada sa dodať, že podľa konštantnej súdnej judikatúry (napríklad ÚS SR, sp. zn. III.ÚS 209/2004) súd nemusí v odôvodnení svojho rozhodnutia dať odpovede na úplne všetky otázky (resp. námietky) nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam. Odvolací súd preto nepovažoval za potrebné vyjadrovať sa ku všetkým početným, ale vo vzťahu k predmetnému rozhodnutiu už len k okrajovým pripomienkam, námietkam, tvrdeniam uplatňovaným navrhovateľom. Preto odvolací súd svoje rozhodnutie založil na vyššie uvedených relevantných skutočnostiach.

Napokon ako nedôvodnú odvolací súd vyhodnotil námietku nesprávnosti rozhodnutia o náhrade trov konania.

Podľa § 150 ods. 1 O.s.p. ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, nemusí súd výnimočne náhradu trov konania celkom alebo sčasti priznať. Súd prihliadne najmä na okolnosti, či účastník, ktorému sa priznáva náhrada trov konania uviedol skutočnosti a dôkazy pri prvom úkone, ktorý mu patril; to neplatí ak účastník konania nemohol tieto skutočnosti a dôkazy uplatniť.

Cit. ust. § 150 ods. 1 O.s.p. rovnako predstavuje odchýlku zo zásady zodpovednosti za výsledok aj zo zásady zodpovednosti za zavinenie a náhodu. Znamená, že súd nemusí zaviazat' neúspešného účastníka nahradiť trovy konania úspešnému. Aplikácia daného ustanovenia musí zodpovedať osobitným okolnostiam konkrétneho prípadu a musí mať vždy výnimočný charakter. Existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa musí tvrdiť a preukázať účastník inak povinný hradiť náhradu trov konania.

Odvolací súd bol toho názoru, že všetky okolnosti daného prípadu uvedené vyčerpávajúcim spôsobom prvostupňovým súdom vo vzájomnom kontexte sú takými osobitnými okolnosťami, ktoré odôvodňujú výnimočné uplatnenie § 150 O.s.p. na rozhodnutie o náhrade trov konania, v dôsledku ktorého navrhovateľovi náhrada trov konania nebude priznaná, hoci by mu inak podľa uvedeného v zásade náležala. Odvolací súd je presvedčený, že vzhľadom na súdom prvého stupňa špecifikované osobitné okolnosti prípadu, takéto rozhodnutie sa nemôže javiť ako neprímerane tvrdé voči navrhovateľovi, naopak za daných okolností sa javí spravodlivým, aby si každý účastník trovy, ktoré mu v predmetnom konaní vznikli (pričom obaja sú zastúpení advokátmi), uhradil sám z vlastných prostriedkov.

S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu potom odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny, vo veci samej ako aj vo výroku o náhrade trov konania, s použitím ustanovenia § 219 ods. 2 O.s.p., potvrdil.

Postupom podľa § 222 ods. 3 O.s.p. odvolací súd nariadil prvostupňovému opraviť v záhlaví rozsudku označenie advokáta navrhovateľa pre zrejmu nesprávnosť podľa § 164 O.s.p. vzhľadom na skutočnosť, že počas konania advokát začal vykonávať činnosť ako právnická osoba.

V tomto odvolacom konaní nebol úspešný navrhovateľ a preto mu vznikla povinnosť v zmysle § 142 ods. 1 v spojení s ust. § 224 ods. 1 O.s.p. zaplatiť náhradu trov odvolacieho konania odporcovi. Keďže ale odporca náhradu trov odvolacieho konania návrhom v zmysle § 151 ods. 1 O.s.p. neuplatnil, odvolací súd odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je možné podať odvolanie.